

Judikatūras krājums

TIESAS RĪKOJUMS (pirmā palāta)

2021. gada 16. jūnijā *

Apelācija – Tiesas Reglamenta 181. pants – Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes izstāšanās no Eiropas Savienības sekas attiecībā uz Eiropas Savienības Tiesas locekļiem – Dalībvalstu valdību pārstāvju konferences deklarācija – Ģenerāladvokāta pilnvaru termiņa beigas – Atcelšanas prasība

Lietā C-684/20 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2020. gada 16. decembrī iesniedza

Eleanor Sharpston, ar dzīvesvietu *Schoenfels* (Luksemburga), ko pārstāv *N. Forwood, BL, J. Robb, barrister*, kā arī *J. Flynn* un *H. Mercer, QC*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējās lietas dalībnieces –

Eiropas Savienības Padome,

Dalībvalstu valdību pārstāvju konference,

atbildētājas pirmajā instancē,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž.-K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*] (referents), tiesneši L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], K. Toadere [*C. Toader*], M. Safjans [*M. Saffan*] un N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],

ģenerāladvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklaušanās pieņemto lēmumu lietu izlemt, izdodot motivētu rīkojumu saskaņā ar Tiesas Reglamenta 181. pantu,

izdod šo rīkojumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Rīkojums

- 1 Ar savu apelācijas sūdzību *Eleanor Sharpston* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2020. gada 6. oktobra rīkojumu *Sharpston/Padome* un Dalībvalstu valdību pārstāvju konference (T-180/20, nav publicēts, turpmāk tekstā – “pārsūdzētais rīkojums”, EU:T:2020:473), ar kuru tā noraidīja viņas lūgumu daļēji atcelt Dalībvalstu valdību pārstāvju konferences 2020. gada 29. janvāra deklarāciju par Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes izstāšanās no Eiropas Savienības sekām attiecībā uz Eiropas Savienības Tiesas ģenerālvokātiem (turpmāk tekstā – “strīdīgais lēmums”).

Atbilstošās tiesību normas

- 2 Līguma par Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes izstāšanos no Eiropas Savienības un Eiropas Atomenerģijas kopienas (OV 2020, L 29, 7. lpp., turpmāk tekstā – “izstāšanās līgums”), kas apstiprināts ar Padomes Lēmumu (ES) 2020/135 (2020. gada 30. janvāris) (OV 2020, L 29, 1. lpp.) un kas stājas spēkā 2020. gada 1. februārī, preambulas astotajā norādē ir noteikts:

“Nemot vērā, ka gan Savienības, gan Apvienotās Karalistes interesēs ir noteikt pārejas jeb īstenošanas periodu, kurā – neatkarīgi no visām sekām, ko Apvienotās Karalistes izstāšanās no Savienības radīs attiecībā uz Apvienotās Karalistes dalību Savienības iestādēs, struktūrās, birojos un aģentūrās, jo īpaši no tā, ka šā līguma spēkā stāšanās dienā izbeidzas pilnvaras visiem Savienības iestāžu, struktūru un aģentūru locekļiem, kuri izvirzīti, iecelti vai ievēlēti saistībā ar Apvienotās Karalistes dalību Savienībā, – Apvienotajai Karalistei un tās teritorijā (un parasti ar tādām pašām sekām kā dalībvalstīs) būtu jāpiemēro Savienības tiesības, ieskaitot starptautiskos nolīgumus, lai novērstu traucējumus periodā, kad tiek risinātas sarunas par līgumu(-iem) par turpmākajām attiecībām.”

- 3 LES 19. panta 2. punktā ir paredzēts, ka Tiesas sastāvā ir pa vienam tiesnesim no katras dalībvalsts un ka tai palīdz ģenerālvokāti.
- 4 Saskaņā ar LESD 252. pantu Tiesai palīdz astoņi ģenerālvokāti un pēc Tiesas lūguma Eiropas Savienības Padome ar vienprātīgu lēmumu var palielināt ģenerālvokātu skaitu.
- 5 Saskaņā ar deklarāciju attiecībā uz Līguma par Eiropas Savienības darbību 252. pantu par ģenerālvokātu skaitu Tiesā, kas pievienota Starpvaldību konferences, kura pieņēma Lisabonas līgumu, Nobeiguma aktam, Dalībvalstu valdību pārstāvju konference ir paziņojusi, ka gadījumā, ja saskaņā ar LESD 252. panta pirmo daļu Tiesa prasītu, lai ģenerālvokātu skaits tiktu palielināts par trim, proti, līdz vienpadsmit personām pašreizējo astoņu vietā, vajadzētu nodrošināt, ka Polijas Republikai, kā tas jau ir Vācijas Federatīvās Republikas, Francijas Republikas, Itālijas Republikas, Spānijas Karalistes un Apvienotās Karalistes gadījumā, ir pastāvīgs ģenerālvokāts un ka tā vairs nepiedalās rotācijas sistēmā, kurā ietilptu pieci, nevis trīs ģenerālvokāti.
- 6 Ar Padomes Lēmumu 2013/336/ES (2013. gada 25. jūnijs), ar ko Eiropas Savienības Tiesā palielina ģenerālvokātu skaitu (OV 2013, L 179, 92. lpp.), ģenerālvokātu skaits tika palielināts no astoņiem līdz vienpadsmit.

Tiesvedības priekšvēsture

- 7 2005. gadā pēc Apvienotās Karalistes valdības priekšlikuma dalībvalstu valdību pārstāvji iecēla *E. Sharpston* Tiesas ģenerāladvokāta amatā uz atlikušo viņas priekšteča pilnvaru termiņu, proti, līdz 2009. gada 6. oktobrim. 2009. gadā pēc jauna šīs pašas valdības priekšlikuma apelācijas sūdzības iesniedzēja tika iecelta par Tiesas ģenerāladvokāti uz jaunu sešu gadu pilnvaru termiņu no 2009. gada 7. oktobra līdz 2015. gada 6. oktobrim. Visbeidzot, saskaņā ar dalībvalstu valdību pārstāvju lēmumu (ES, Euratom) 2015/578 (2015. gada 1. aprīlis), ar ko ieceļ amatā Tiesas tiesnešus un ģenerāladvokātus (OV 2015, L 96, 11. lpp.), apelācijas sūdzības iesniedzēja tika iecelta ģenerāladvokāta amatā laikposmā no 2015. gada 7. oktobra līdz 2021. gada 6. oktobrim.
- 8 2020. gada 29. janvārī Dalībvalstu valdību pārstāvju konference pieņēma strīdīgo deklarāciju, kurā tā atgādināja, ka, tā kā Apvienotā Karaliste ir sākusi LES 50. pantā paredzēto procedūru, lai izstātos no Savienības, Līgumi šai dalībvalstij vairs nebūs piemērojami no izstāšanās līguma spēkā stāšanās dienas. Tā arī atgādināja, ka līdz ar to Savienības iestāžu, struktūru, biroju un aģentūru locekļu, kas ir izvirzīti, iecelti vai ievēlēti amatā saistībā ar Apvienotās Karalistes dalību Savienībā, pilnvaru termiņš beigsies izstāšanās dienā. Tā norādīja, ka no tā izriet, ka pastāvīgā ģenerāladvokāta amats, kas Apvienotajai Karalistei tika piešķirts ar deklarāciju attiecībā uz Līguma par Eiropas Savienības darbību 252. pantu par ģenerāladvokātu skaitu Tiesā, kas pievienota Starpvaldību konferences, kura pieņēma Lisabonas līgumu, Nobeiguma aktam, tiks iekļauts dalībvalstu rotācijas sistēmā ģenerāladvokātu iecelšanai. Tā norādīja, ka atbilstoši protokolārajai kārtībai nākamā dalībvalsts, kurai ir tiesības iecelt savu ģenerāladvokātu, esot Grieķijas Republika. Konferences dalībnieki vienojās, ka, ņemot vērā ārkārtas apstākļus, kādos šī iecelšana jāveic, un lai ievērotu noteikumu par Tiesas locekļu daļēju nomaiņu ik pēc trim gadiem un noteikumu par viņu pilnvaru sešu gadu termiņu, kas ir minēti LESD 253. pantā, ģenerāladvokāta, ko Grieķijas Republika piedāvāja ģenerāladvokāta amatam, kas kļuvis vakants, pilnvaru termiņš beigsies dienā, kad notiks Tiesas locekļu daļēja nomaiņa, proti, 2021. gada 6. oktobrī.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais rīkojums

- 9 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kanceleijā iesniegts 2020. gada 7. aprīlī, apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdza daļēji atcelt strīdīgo deklarāciju.
- 10 Pārsūdzētā rīkojuma 27. punktā konstatējusi, ka strīdīgo deklarāciju ir pieņēmusi nevis Padome, bet gan Dalībvalstu valdību pārstāvju konference, Vispārējā tiesa šī rīkojuma 28. punktā kā nepieņemamu noraidīja tajā celto prasību, ciktāl tā bija vērsta pret Padomi.
- 11 Attiecībā uz prasījumiem, kas vērsti pret Dalībvalstu valdību pārstāvju konferenci, Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 29. un 30. punktā atgādināja, ka saskaņā ar LESD 263. pantu tās kompetencē ir tikai prasības, kas celtas par Savienības iestāžu un struktūru tiesību aktiem, un ka no Tiesas judikatūras izriet, ka akti, kurus ir pieņēmuši dalībvalstu valdību pārstāvji, rīkojoties nevis kā Padomes locekļi vai Eiropadomes locekļi, bet gan kā savu valdību pārstāvji un tādējādi kopīgi īstenojot dalībvalstu kompetences, nav pakļauti Savienības Tiesas veiktajai tiesiskuma pārbaudei.
- 12 Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 31. un 32. punktā atsaucās arī uz Tiesas priekšsēdētāja vietnieces 2020. gada 10. septembra rīkojumu Dalībvalstu valdību pārstāvji/*Sharpston* (C-424/20 P(R), nav publicēts, EU:C:2020:705), lai atgādinātu, pirmkārt, ka tiesību akts, ar ko ieceļ amatā Tiesas tiesnešus un ģenerāladvokātus saskaņā ar LESD 253. panta 1. punktu, tiek

pieņemts, dalībvalstu valdībām vienojoties, un, otrkārt, ka prasība ir acīmredzami nepieņemama, ciktāl ar to tiek lūgts atcelt lēmumu, kuru pieņēmusi nevis Savienības iestāde vai struktūra, bet gan Dalībvalstu valdību pārstāvji, kuri īsteno dalībvalstu kompetences.

- 13 Pārsūdzētā rīkojuma 33. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka 2020. gada 29. janvārī 27 no 28 Savienības dalībvalstu valdību pārstāvji šajā datumā piedalījās sanāksmē, kurā tika pieņemta strīdīgā deklarācija, un ka viņi to pieņēma kā Savienības dalībvalstu valdību pārstāvji, nevis kā Padomes locekļi. Šī rīkojuma 34. punktā Vispārējā tiesa piebilda, ka, neraugoties uz Padomes norādi tās galvenē un to, ka tā ir tikusi publicēta Padomes tīmekļa vietnē, strīdīgā deklarācija ar savu saturu liecina, ka runa ir par Savienības dalībvalstu valdību pārstāvju deklarāciju, kas sniegta, savstarpēji vienojoties, nevis par Padomes vai Savienības struktūras vai vienības tiesību aktu.
- 14 Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 35. punktā no tā secināja, ka tajā celtā prasība ir jānoraida kā nepieņemama.

Tiesvedība Tiesā un apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi

- 15 Ar apelācijas sūdzību *E. Sharpston* lūdz Tiesu atcelt pārsūdzēto rīkojumu, uzdot pārējiem lietas dalībniekiem atbildēt uz jautājumu, vai ir jāuzskata, ka viņas pilnvaru termiņš ir beidzies brīdī, kad Apvienotā Karaliste izstājās no Savienības – 2020. gada 31. janvāra pusnaktī atbilstoši LES 50. panta 3. punktam, nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, izņemot, ja tiesvedības stadija ļauj Tiesai pieņemt nolēmumu, un piespriet Padomei un Dalībvalstu valdību pārstāvju konferencei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

- 16 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 181. pantu, ja apelācijas sūdzība vai kāda tās daļa ir acīmredzami nepieņemama vai nepamatota, Tiesa jebkurā laikā, rīkojoties pēc tiesneša referenta priekšlikuma un pēc ģenerāladvokāta uzklaušīšanas, ar motivētu rīkojumu var nolemt noraidīt šo apelācijas sūdzību vai kādu tās daļu.
- 17 Šajā lietā ir jāpiemēro šis pants.
- 18 Apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza piecus pamatus.

Par pirmo līdz trešo un piekto pamatu

Apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenti

- 19 Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi LESD 263. pantu, pārsūdzētā rīkojuma 29. un 35. punktā nospriežot, ka prasība ir nepieņemama, ciktāl tā nav vērsta pret tiesību aktu, ko pieņēmusi Savienības iestāde vai struktūra.

- 20 Viņa apgalvo, ka ne tikai no LESD 263. panta formulējuma dažādās valodu redakcijās, bet arī no šī panta izstrādes vēstures un mērķa, kā arī no Tiesas judikatūras izriet, ka minētā panta piemērošanas joma ir jāinterpretē plaši, neatkarīgi no tā, vai runa ir par aktiem, uz kuriem tas attiecas, vai par to autoriem.
- 21 Viņa norāda, ka, lai gan Tiesa no LESD 263. panta piemērošanas jomas izslēdz aktus, kurus pieņēmuši Dalībvalstu valdību pārstāvji ārpus Savienības tiesiskā regulējuma, tas pats nevar attiekties uz tādiem aktiem kā strīdīgā deklarācija, kurus ir pieņēmuši Dalībvalstu valdību pārstāvji, īstenojot kompetences, kas piešķirtas vai, kā apgalvots, piešķirtas ar Līgumiem, un kurām Savienības tiesību sistēmā ir sekas.
- 22 Viņa apgalvo, ka pārsūdzētā rīkojuma 30., 32. un 35. punktā Vispārējā tiesa līdz ar to ir pieļāvusi tiesību kļūdu, uzskatot, ka visi akti, kurus Dalībvalstu valdību pārstāvji ir pieņēmuši citā statusā, nevis kā Padomes vai Eiropadomes locekļi, nevar būt pārbaudes tiesā priekšmets saskaņā ar LESD 263. pantu un ka tai esot bijis jāizmanto sava kompetence, lai izvērtētu strīdīgās deklarācijas tiesiskumu, jo ar to ir priekšlaicīgi izbeigts viņas ģenerālvokāta pilnvaru termiņš.
- 23 Noslēguma piezīmēs apelācijas sūdzības iesniedzēja piebilst, ka no 2020. gada 16. decembra sprieduma Padome u.c./K. *Chrysostomides & Co.* u.c. (C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P un C-604/18 P, EU:C:2020:1028) 91.–98. punkta izriet, ka tas, ka nav iespējams pārbaudīt politisku vienošanos saskaņā ar LESD 263. pantu, paredz, ka pastāv alternatīvi tiesību aizsardzības līdzekļi pret tiesību aktiem, ar kuriem šī vienošanās tiek īstenota, lai izvairītos no tā, ka indivīdiem tiek liegtas viņu tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, kas nostiprinātas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantā. Taču šajā gadījumā šādi alternatīvi tiesību aizsardzības līdzekļi nepastāvot.
- 24 Ar otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa, nosakot savu kompetenci, kļūdaini nav nošķīrusi dalībvalstu valdību pārstāvju lēmumu iecelt Tiesas ģenerālvokātu no iepriekšējā lēmuma par šādi aizpildītā amata vakanci, lai gan tajā iesniegtā prasība lietā T-180/20, kā arī šī apelācijas sūdzība attiecas uz šo pēdējo minēto lēmumu.
- 25 Viņa norāda, ka, lai gan parasti jautājums par to, vai Tiesas locekļa amats ir vakants, nerodas, nevar izslēgt, ka atsevišķos gadījumos šis jautājums rodas. Šajā ziņā viņa uzskata, ka Savienības tiesām būtu jāvar pārbaudīt dalībvalstu pieņemtu aktu, ar kuru prettiesiski konstatēta šāda amata vakance.
- 26 Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka tādējādi lemt par šo jautājumu piekrist tikai Savienības tiesām, un viņa atsaucas it īpaši uz LES 19. pantu un Eiropas Savienības Tiesas statūtu 4. un 6. pantu.
- 27 Apelācijas sūdzības iesniedzēja piebilst, ka LESD paredzēto Dalībvalstu valdību pārstāvju pieņemto aktu spēkā esamību var apstrīdēt vismaz netieši, izmantojot citus procesuālos līdzekļus, nevis atcelšanas prasību, kā to ir atzinusi Padome Dalībvalstu valdību pārstāvju konferences vārdā iebildē par nepieņemamību, kas izvirzīta Vispārējā tiesā, un ka no tā ir jāsecina, ka ir jābūt iespējamam arī tiešam tiesību aizsardzības līdzeklim pret šiem aktiem.
- 28 Līdz ar to Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā rīkojuma 30., 32. un 35. punktā konstatējot, ka par Dalībvalstu valdību pārstāvju pieņemtiem tiesību aktiem, lai kādi tie būtu, nevar celt prasību atbilstoši LESD 263. pantam.

- 29 Ar trešo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 30., 33. un 34. punktā ir kļūdaini interpretējusi principus, kas izriet no 1993. gada 30. jūnija sprieduma Parlaments/Padome un Komisija (C-181/91 un C-248/91, EU:C:1993:271).
- 30 Viņa apgalvo, ka no šī sprieduma neizriet, ka visi Dalībvalstu valdību pārstāvju, kuri rīkojas saskaņoti, pieņemtie akti nav pakļauti pārbaudei tiesā LESD 263. panta ietvaros, bet ka Tiesa minētajā spriedumā ir lēmusi tikai par tiesību aktiem, kurus Dalībvalstu valdību pārstāvji ir pieņēmuši ārpus Savienības tiesību sistēmas.
- 31 Tādējādi jautājums par to, vai Savienības tiesas ir kompetentas pārbaudīt tāda tiesību akta, kāds ir strīdīgā deklarācija, tiesiskumu, ko Dalībvalstu valdību pārstāvji ir pieņēmuši saskaņā ar kompetenci, kas piešķirta vai, kā apgalvots, piešķirta ar Līgumiem un kam Savienības tiesību sistēmā ir sekas, Tiesas judikatūrā neesot atrisināts un uz to būtu jāatbild apstiprinoši.
- 32 Līdz ar to Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 30. un 35. punktā esot kļūdaini atsaukusies uz 1993. gada 30. jūnija spriedumu Parlaments/Padome un Komisija (C-181/91 un C-248/91, EU:C:1993:271) un it īpaši uz šī sprieduma 12. punktu, lai pamatotu savu analīzi, un tai esot bijis vismaz jāatsaucas uz citām šī sprieduma daļām, piemēram, tā 13. punktu, no kuriem izrietot, ka tiesību akti, kas Savienības tiesību sistēmā rada tiesiskas sekas attiecībā uz trešām personām, ir jāpakļauj Savienības tiesu pārbaudei.
- 33 Ar piekto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja pakārtoti apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 27. un 28. punktā arī kļūdaini nav atbildējusi uz viņas argumentu, saskaņā ar kuru, lai gan Dalībvalstu valdību pārstāvju konference nevar būt atbildētāja prasībā, kas celta saskaņā ar LESD 263. pantu, atbildētājai ir jābūt Padomei kā šīs konferences *alter ego* vai kā Savienības iestādei, kas ar to ir visciešāk saistīta, ņemot vērā tās iesaisti strīdīgās deklarācijas pieņemšanā un pasludināšanā.
- 34 Viņa it īpaši pamatojas uz nepieciešamību pārbaudīt iespējamus Savienības tiesību pārkāpumus, ko pieļauj dalībvalstis, ja tās nevar būt atbildētājas šādā tiesvedībā, un uzskata, ka, lai arī Padome nav apstrīdētā tiesību akta autore, to tomēr vajadzētu varēt saukt pie atbildības Savienības tiesās.
- 35 Viņa norāda, ka Līgumu tiesību normās par Tiesas kompetenci nav izsmeļoši uzskaitīti atbildētāji, un pēc analogijas atsaucas uz LESD 268. un 340. pantu.
- 36 Viņa norāda, ka ir jānosaka, vai viņas iepriekš ieņemtā amata vakances konstatāciju, kas ir izdarīta strīdīgajā deklarācijā, ir izdarījusi Padome, Dalībvalstu valdību pārstāvju konference vai Eiropas Savienības Tiesas priekšsēdētājs, un uzskata, ka jebkurā gadījumā tiesības lemt par šo jautājumu ir vienīgi Tiesai.
- 37 Viņa piebilst, ka Padomei ar tās juridiskā dienesta starpniecību ir bijusi aktīva loma vai nu vienai pašai, vai kopīgi ar Dalībvalstu valdību pārstāvju konferenci, nosakot viņas pilnvaru termiņa priekšlaicīgu beigšanos, un ka tādējādi tā ir strīdīgajā deklarācijā pieļautās kļūdas līdzautore.

Tiesas vērtējums

- 38 Ar pirmo līdz trešo un piekto pamatu, kuri ir jāanalizē kopā, apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, noraidot kā nepieņemamu viņas prasību atcelt strīdīgo deklarāciju, pamatojoties uz to, ka to ir pieņēmuši Dalībvalstu valdību pārstāvji, rīkojoties šādā statusā, nevis Padome.

- 39 Saskaņā ar Tiesas judikatūru no LESD 263. panta formulējuma izriet, ka akti, kurus ir pieņēmuši Dalībvalstu valdību pārstāvji, rīkojoties nevis kā Padomes locekļi, bet gan kā savu valdību pārstāvji un tādējādi kopīgi īstenojot dalībvalstu kompetences, nav pakļauti Savienības Tiesas veiktajai tiesiskuma pārbaudei (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1993. gada 30. jūnijs, Parlaments/Padome un Komisija, C-181/91 un C-248/91, EU:C:1993:271, 12. punkts).
- 40 Tātad atbilstošais kritērijs, ko Tiesa ir izmantojusi, lai izslēgtu Savienības tiesu kompetenci izskatīt tiesā celtu prasību, kura vērsta pret šādiem tiesību aktiem, ir kritērijs, kas attiecas uz šādu tiesību aktu autoru – neatkarīgi no to saistošām tiesiskajām sekām.
- 41 Līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzējas pirmā un piektā pamata ietvaros izvirzītos argumentus, ka to tiesību aktu, uz kuriem ir atsauce LESD 263. pantā, autori, proti, Savienības iestādes un struktūras, būtu jāinterpretē plaši, lai uzskatītu, ka strīdīgo deklarāciju ir pieņēmusi Savienības iestāde vai struktūra šī panta izpratnē, vai vismaz lai pielīdzinātu Vispārējā tiesā celtu prasību prasībai, kas celta pret Padomes lēmumu, ņemot vērā tās iesaisti šīs deklarācijas pieņemšanā un izziņošanā, nevar pieņemt, nepārkāpjot šī panta skaidro formulējumu.
- 42 Šķiet acīmredzams, ka šāda interpretācija būtu pretrunā arī Līgumu autoru gribai – ko atspoguļo LESD 263. pants, kura piemērošanas joma attiecas tikai uz Savienības tiesību aktiem, kurus ir pieņēmušas Savienības iestādes un struktūras, – izslēgt no Tiesas pārbaudes tiesā tādus aktus, kas jāpieņem dalībvalstīm, piemēram, lēmumus par Savienības tiesu locekļu iecelšanu amatā.
- 43 Lai arī šajā gadījumā ar strīdīgo deklarāciju nenotiek iecelšana amatā, tā tomēr ir cieši saistīta ar šīs kompetences īstenošanu, jo ar strīdīgo deklarāciju tiek pieņemta zināšanai amata vietas atbrīvošanās, kas izriet no Apvienotās Karalistes izstāšanās no Savienības, un šajā deklarācijā ir noteiktas atsevišķas tiesiskās sekas, kas no tā būs jāizsecina, veicot iecelšanu šajā amatā.
- 44 Pretēji tam, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo trešajā pamatā, no iepriekš minētā izriet, ka nav nozīmes arī tam, vai dalībvalstu valdību pārstāvji ir rīkojušies Līgumu vai citu juridisko avotu ietvaros, piemēram, starptautisko tiesību ietvaros.
- 45 Līdz ar to Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu, pārsūdzētā rīkojuma 30. punktā atgādinot, ka no LESD 263. panta izriet, ka akti, kurus ir pieņēmuši Dalībvalstu valdību pārstāvji, rīkojoties nevis kā Padomes locekļi vai Eiropadomes locekļi, bet gan kā savu valdību pārstāvji un tādējādi kopīgi īstenojot dalībvalstu kompetences, nav pakļauti Savienības Tiesas veiktajai tiesiskuma pārbaudei.
- 46 Ar otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Savienības tiesām tomēr būtu jāatzīst sava kompetence izvērtēt strīdīgās deklarācijas tiesiskumu, jo tajā esot ietverts Dalībvalstu valdību pārstāvju lēmums, ar kuru *ultra vires* veidā ir konstatēta viņas ģenerālvokāta pilnvaru termiņa priekšlaicīga izbeigšanās.
- 47 Tomēr šo analīzi nevar pieņemt, jo strīdīgo deklarāciju jebkurā gadījumā nevar uzskatīt par tādu, kuru ir pieņēmusi LESD 263. pantā minētā Savienības iestāde vai struktūra.
- 48 Turklāt ir jākonstatē, ka strīdīgo deklarāciju nevar uzskatīt par tādu, kas ietver apelācijas sūdzības iesniedzējai nelabvēlīgu lēmumu ar tiesiskām sekām, ciktāl ar to nolemts priekšlaicīgi izbeigt viņas ģenerālvokāta pilnvaru termiņu, jo Dalībvalstu valdību pārstāvju konference ir tikai pieņēmusi zināšanai sekas, kas obligāti izriet no Apvienotās Karalistes izstāšanās no Savienības.

- 49 Tā kā saskaņā ar LES 50. panta 3. punktu Līgumi vairs nebija piemērojami Apvienotajai Karalistei, sākot ar tās izstāšanās dienu, proti, ar 2020. gada 1. februāri, šī valsts, skaitot no šī datuma, vairs nav dalībvalsts. No tā izriet, kā tas ir noteikts izstāšanās līguma preambulas astotajā norādē, ka šajā datumā automātiski izbeidzas Savienības iestāžu, struktūru un aģentūru locekļu, kuri ir tikuši izvirzīti, iecelti vai ievēlēti saistībā ar Apvienotās Karalistes dalību Savienībā, spēkā esošās pilnvaras.
- 50 Līdz ar to Vispārējai tiesai nevar pārņemt, ka tā nav uzskatījusi, ka tās kompetencē ir izvērtēt, kā apgalvots, tāda Dalībvalstu valdību pārstāvju lēmuma tiesiskumu, ar kuru konstatēta apelācijas sūdzības iesniedzējas pilnvaru termiņa priekšlaicīga izbeigšanās.
- 51 No tā izriet, ka pirmais līdz trešais un piektais pamats ir jānoraida kā acīmredzami nepamatoti.

Par ceturto pamatu

Apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenti

- 52 Ar ceturto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka pārsūdzētā rīkojuma 31. un 32. punktā Vispārējā tiesa esot kļūdaini piešķirusi precedentu vērtību Tiesas priekšsēdētāja vietnieces 2020. gada 10. septembra rīkojumam Dalībvalstu valdību pārstāvji/*Sharpston* (C-424/20 P(R), nav publicēts, EU:C:2020:705), lai gan šādā rīkojumā nevarēja iepriekš izlemt lietas būtību šajā lietā.
- 53 Viņa piebilst, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 31. punktā ir kļūdaini pamatojusies uz minēto rīkojumu, jo tas attiecās uz prasību, kuras priekšmets bija lēmums par Tiesas ģenerāladvokāta iecelšanu, lai gan viņas prasība attiecās uz Dalībvalstu valdību pārstāvju lēmumu, ar kuru konstatēta šāda amata vakance.
- 54 Turklāt Tiesas priekšsēdētāja vietnieces rīkojums, kas minēts pārsūdzētā rīkojuma 31. un 32. punktā, esot pieņemts, pārkāpjot Tiesas procesuālos noteikumus, it īpaši tādēļ, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja netika uzklausīta, lai gan netika konstatēta nekāda steidzamība, bet arī tādēļ, ka Dalībvalstu valdību pārstāvju izvirzītos argumentus esot bijis jānoraida kā nepieņemamus ar pamatojumu, ka tie pirmo reizi tika izvirzīti Tiesā.
- 55 Visbeidzot, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka, šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa pati ir pārkāpusi *audi alteram partem* principu, neļaujot viņai iesniegt savus apsvērumus par 1993. gada 30. jūnija sprieduma Parlaments/Padome un Komisija (C-181/91 un C-248/91, EU:C:1993:271) 12. punkta, kas minēts pārsūdzētā rīkojuma 30. punktā, atbilstību un par Tiesas priekšsēdētāja vietnieces 2020. gada 10. septembra rīkojuma Dalībvalstu valdību pārstāvji/*Sharpston* (C-424/20 P(R), nav publicēts, EU:C:2020:705), kas minēts apstrīdētā rīkojuma 31. un 32. punktā, atbilstību. Šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa esot nepamatoti “izvērsusi” un “pagarinājusi” ne tikai šī Tiesas priekšsēdētāja vietnieces rīkojuma tiesiskās sekas, bet arī procesuālos pārkāpumus.

Tiesas vērtējums

- 56 Runājot par argumentiem, kas attiecas uz kļūdu, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi pārsūdzētā rīkojuma 31. un 32. punktā attiecībā uz Tiesas priekšsēdētāja vietnieces 2020. gada 10. septembra rīkojuma Dalībvalstu valdību pārstāvji/*Sharpston* (C-424/20 P(R), nav publicēts, EU:C:2020:705)

tvērumu, kuram turklāt šajā lietā neesot nozīmes, pietiek ar konstatējumu, ka Vispārējā tiesa katrā ziņā nav pieļāvusi kļūdu, atgādinot, pirmkārt, minētā rīkojuma 31. pantā, ka akts, ar kuru tiek iecelti Tiesas tiesneši un ģenerālvokāti, atbilstoši LESD 253. pantam tiek pieņemts ar dalībvalstu valdību kopīgu lēmumu, un, otrkārt, 32. punktā, ka prasība, kas celta saskaņā ar LESD 263. pantu, pret šādu tiesību aktu ir acīmredzami nepieņemama, ciktāl ar to tiek lūgts atcelt lēmumu, kuru pieņēmuši Dalībvalstu valdību pārstāvji, īstenojot šo valstu kompetenci. No tā izriet, ka šādi argumenti ir acīmredzami neefektīvi.

- 57 Argumenti par procesuālajiem pārkāpumiem, kas esot pieļauti, pieņemot šo Tiesas priekšsēdētāja vietnieces rīkojumu, turklāt ir acīmredzami nepieņemami, jo šis rīkojums nav šīs prasības priekšmets.
- 58 Līdz ar to kā acīmredzami nepieņemami ir jānoraida arī apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumi par to, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi sacīkstes principu.
- 59 Tādēļ ceturtais pamats ir jānoraida kā daļēji acīmredzami nepieņemams un daļēji acīmredzami nepamatots.
- 60 No visa iepriekš minētā izriet, ka, tā kā neviens pamats, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja ir izvirzījusi savas apelācijas sūdzības pamatojumam, nav apmierināts, apelācijas sūdzība ir jānoraida kā daļēji acīmredzami nepieņemama un daļēji acīmredzami nepamatota.
- 61 Šādos apstākļos nav jāveic apelācijas sūdzības iesniedzējas lūgtais pierādījumu savākšanas pasākums.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 62 Saskaņā ar Reglamenta 137. pantu, kas piemērojams apelācijas tiesvedībai, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, lēmumu par tiesāšanās izdevumiem ietver rīkojumā par tiesvedības izbeigšanu.
- 63 Tā kā šis rīkojums ir pieņemts, pirms apelācijas sūdzība ir izsniegta pārējām dalībniecēm un tāpat pirms tām varētu būt radušies tiesāšanās izdevumi, jānolemj, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) izdod rīkojumu:

- 1) **Apelācijas sūdzību noraidīt kā daļēji acīmredzami nepieņemamu un daļēji acīmredzami nepamatotu.**
- 2) ***Eleanor Sharpston* sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.**

[Paraksti]